

pre i havia un encarregat del canterelló, normalment li encomanaven esta feina de plenar i passejar el canterelló al més jove de la colla, i anava avançant-lo i deixant-lo sempre davant la colla al abast de la gent, també era divertit perquè si la colla era molt gran i es desplaçava molt de presa i molt especialment quant segaven, sempre anaven perden i buscant el canterello baix de les garbes.

- Traiguera era un centre productor d'este envàs
- **REFRANY POPULAR:** ON VA EL LLAURADOR, VA EL CANTERELLÓ.

D'ALTRES :

- 1 fragment d'una moledora de arenisca-blanca, amb un us de mà, molt desgastada per l'ús, forma triangular, te trencada una punta, mesures: llarg 12 cm, ample màxim 8 cm, grossor uniforme 3'4 cm,

- 1 fragment partit d'una bola circular de ferro fundid, superfície amb irregularitats i amb incrustacions petrees degut al rústic sistema arcaic de fundició empleat, diàmetre màxim en la secció trencada 4'3cm.

- 1 fragment menut de 2 cm, d'escòria de fundició de ferro

COMENTARIS:

Tota la ceràmica islàmica esta feta al torn, i tot el conjunt és molt homogeni en quant a la tècnica emprada i els tipus de pastes, on abunden les pastes clares-beige sobre les grises i marrons-rojenques, és ceràmica comuna-tradicional; molts dels fragments tenen les superfícies prou cuidades, n'hi han dos tipus de pasta, cinc fragments de tacte arenós i la resta de tacte bastant suau, no n'hi ha cap vestigi de peses amb barnisos, si que tres peses conserven restes de pintura a l'òxid ferrós o òxid de manganès, aplicat en ratlles-bandes

Només un fragment menut de ceràmica està totalment negre, cremat per raons culinàries, molt fràgil i fàcil en desintegrar-se, es tracta d'un envàs que posaven al foc constantment, possiblement una olla-marmita.

La digitació de les bases de nanses era una practica tradicional molt habitual.

¿QUI ERA ESTA GENT?:

L'aspecte i comportaments del tipus de societat en

les tribus primitives de la Aràbia preislàmica podria explicar moltes de les coses que podrien trobar-se en els costums de la gent foranea de cultura islàmica que invadiren i ocuparen estes terres militar-me'n.

Exemples: estava perfectament d'acord amb la moralitat de l'època, el organitzar incursions i atacar a d'altres tribus per poder apoderar-se de riqueses, esposes i esclaus; per lo tant era evident que les tribus estaven permanentment en guerres tribals, este tipus de guerra no involucraria la pèrdua de moltes vides humanes, perquè les armes utilitzades deurien ser molt primitives. Estes tribus del desert vivien conforme a la llei del talió: ull por ull dent por dent.

La venjança se practicava sempre que se li feia algun mal físic o moral a algun membre de la tribu. Les tribus nòmades d'Aràbia seguia un codi penal molt rigorós, no significava res per esta gent tallar la ma dreita, un peu, o el cap d'algú.

Com càstig per diferents crims se li tallaven la llengua, les orelles, i fins se li arrancaven els ulls als culpables.

L'assalt sigilos per darrere a una persona per tallar-li el coll d'orella a orella, es considerava com l'acció correcta en certes situacions i a la persona que feia esta acció, justificada moralment amb arreglo a les creences de l'època, se'l considerava un heroi.

L'esclavitud forçada de les persones i el rapte de dones per tindre-les en un harén i violar-les a gust i ganes es considerava algo just i apropiat. El dur clima d'Aràbia produïa una societat de tribus on la violència era la norma i la llei a complir.

És interessant dir i està molt documentat que la paraula castellana "asesino" és realment una paraula àrab "hashshashin", que vol dir fumadors de hachis i s'utilitzava per descriure la gent que fumava hachis per entrar en un enfuriment religiós ans de matar els enemics i presoners.

Esta gent sectària van sembrar el terror en el Mitjà Orient des de el segle XI al XIII.

Eren gent molt supersticiosa, creien molt en maleiccions, encanteris, simbolismes, en pedres màgiques, fetitxismes, histories fabuloses, en esperits, en els fatalismes, utilitzaven molts d'amulets...